

Varför inte jag?

Patricka Tudor-Sandahl sa det så bra när något händer oss "Varför jag?", men varför inte? Idag är det väldigt vanligt ca 20 kvinnor varje dag insjuknar och nästan en tredjedel får beskedet bröstcancer.

Så varför inte jag, tänkte jag när det hela hade landat hos mig. Min höst hade varit mentalt intensiv, så när pärlan dök upp behövde jag hitta lite extra mod att lyfta luren för att beställa en tid. När det äntligen var gjort kände jag mig oerhört stolt och därefter var det bara att invänta en remiss. Några veckor gick och där! Jag skakade som ett asplöv inombords, men efter mitt första besök gick allt väldigt snabbt och mitt i min rädsla tog jag beslutet att som ett litet barn lita på dom som kan utan att tveka ett enda steg.

Det var svårt för mig att förstå att jag skulle vara sjuk, när jag kände mig så frisk.

Jag tyckte mer synd om min kompis som hade tandvärk och en annan som brutit foten. Då gör det ju ont och alla ser, men här kom jag med något som ingen såg eller märkte, men ändå fyllde alla med skräck.

Jag klarar det mesta själv, men nu! Här stod jag med en uppgift jag gärna skulle vilja vara utan, men livets lott hade gett mig detta och den människa som jag är så bestämde jag mig för att ok så här är det och nu vill jag göra det bästa av situationen.

Jag insåg också att det här var inget jag kunde fixa själv utan en av mina utmaningar har varit att berätta och ta hjälp, något som för mig inte tillhör det vanliga i mitt liv.

Vilka behöver veta?

Jag tar ett steg i taget. På mitt arbete mailade jag och skrev att va som ni brukar annars kommer jag visa er till dörren. Det här är min fristad och här kan jag få vara mitt vanliga jag. Vill ni göra mig glad och mitt i allt ha ett fungerande liv så tänk positivt och förgyll min vanliga vardag som ni brukar. Jag säger till om jag inte orkar eller kan och sen är det min, inte din uppgift att berätta för dom jag känner behöver veta.

Jag har ännu inte behövt visa någon på dörren, utan dom har varit underbara. Men det jag verkligen har behövt vara är att jag själv är lugn när jag ska berätta för någon, eftersom jag inte vet vilka reaktioner som kommer från personen när jag berättar. Trots att det idag är rätt möjligt, så är det ändå en stor rädsla och skräck som kan vara svårt att hålla tillbaka när någon säger ordet med stort C.

Jag fick en uppgift, en uppgift jag inte kunde tacka nej till.

Så jag bestämde mig att jag måste göra mitt bästa för att få det bästa resultatet jag kan få. Jag ska försöka vara medveten mitt i mitt liv, lyssna och verkligen se det som hänt under resan. Jag ska våga möta människor och våga ta min egna tid för att landa och lyssna inåt.

Jag ska bearbeta det som händer och jag tänker berömma mig hela vägen för modet jag har tagit och kommer ta varje dag.

Min resa kan inte jämföras med någon annans med prognosen bröstcancer, men jag får ändå genomgå en resa precis som så många andra. Så mitt budskap med denna och kommande krönikor är att idag är möjligheterna så mycket mer möjliga än för några år sedan. Visst är rädslan förståelig, men skräcken som den så länge haft måste vi göra något åt.

Våga istället med kärlek fråga hur vill du bli behandlad, men våga också fråga om du får ställa frågor. För det är tillsammans blir vi både starkare och mindre rädda mitt i alla rädsla

Det finns så mycket vi är rädda för, så varför gå och vara rädd för tänkt om ifall jag hittar en knöl i mitt bröst eller någon annan stans, då är livet slut. Som nyheterna sa för några veckor sedan att mammografi är inte 100 %, så våga gå igenom dina bröst och känn efter med kärlek och om du hittar något tveka inte. Det är faktiskt hemskare att tveka än att ta modet och undersöka. Jag själv är oerhört livrädd för sjukhus och jag skakar oftast som ett asplöv. För mig är sjukhus så sjukt, men jag är så oerhört glad att jag vågade och tog modet till mig. Jag bestämde mig och gick in med känslan "go girl" du är grym det här fixar du vad än du får veta.

Fortsättning följer...

Hälsoinspiratören
Tina Persson

halsoinspiratoren@norrbottnen.se